

ligere Prøvelse og Undersøgelse, før de kunne blive vedtagne. Der er i Øvrigt ogsaa Forslag, som ere ældre, fra 1882—1885, men saavel om alle de tidligere Forslag som om Forslagene fra forrige Finantsaar gjælder det, at de ere blevne forkastede af Folkethinget og forkastede af reelle Grunde. Man kan derfor ikke vente, at vi skulde være tilbøielige til nu at gaa ind paa dem. Særlig vil jeg henlede Opmærksomheden paa det store Arrangement, som omtales i § 8 af Lovforslaget, hele denne Ordning af Forholdene ved Kjøbenhavns Raadhus, og hvad dermed staar i Forbindelse. Det vil erindres, i hvilken Grad der var Dissens om denne Sag i forrige Samling. Skulde man nu uden videre, for at skaffe en Del Arbejdere og det den allermindste Del deraf, lidt Fortjeneste, gaa hen og give sit Samtykke til hele dette Foretagende? Fremdeles skal jeg nævne de ikke ganske smaa krigsministerielle og de temmelig betydelige marineministerielle Forslag. Om dem kan man ingenlunde antage, at Alle i det Væsentlige ville være enige. Endelig skal jeg bemærke med Hensyn til alle Forslagene i § 7, at af de to Millioner, som skulle anvendes til dem, vil en meget betydelig Del gaa til Indkjøb af Materialier og altsaa aldeles ikke komme Arbejderne til Gode og kun for en indskrænket Del Forretningsverdenen. Ved at gaa ind paa disse Forslag vilde man for det Første give Arbejderne en meget ringe Hjælp og dernæst give Forretningsverdenen en Del af de Beløb, som skulde være bestemte til „at modvirke Arbejdsløsheden og formindste den derved foranledigede Nød“, som Lovforslagets Titel lyder, en anden Del vilde man give til Indkjøb af Materialier, som man aldeles vilde unddrage Arbejderne og for en væsentlig Del unddrage Forretningsverdenen. Det er altsaa en forholdsvis ringe Del af de to Millioner Kroner, som vilde komme til at fyldestgjøre det Niemed, som staar nævnt i Lovforslagets Titel, og som Lovforslaget gaar ud paa. Derjom man derimod hvede et direkte Statslån, vilde hele dette Beløb komme Arbejdsklassen til Gode, og man vilde da handle overensstemmende med Lovforslagets Titel, som ikke taler om Forretningsløshed. At der er Forretningsløshed i Landet, vide vi Alle, men Lovforslagets i Titlen udtrykte Niemed gaar ikke ud paa at modvirke Forretningsløsheden. Det er overhovedet Noget, jeg tror ligger temmelig udenfor Statsmagtens Omraade og Evne, at kunne modvirke Forretningsløsheden i nogen videre Grad. Lovforslaget gaar derimod ud paa at modvirke Arbejdsløsheden og den Nød, som er foranlediget derved. Det ville vi ikke opnaa

paa anden Maade end ved direkte Tilskud. Det er ogsaa den eneste Maade, hvorpaa Niemedet hurtigt kan naas, thi om alle de foreslaede Foretagender, som enten Staten eller Kommunerne skulde sætte i Gang, gjælder det, at det altid vil medtage en Tid, inden de kunne sættes i Gang, en Del vilde i Virkeligheden ikke kunne udføres i de Maanedes, i hvilke Arbejdsløsheden og Nøden maa antages at være til Stede, og som vi nærmest have for Ni. Dette Tidsrum er i Lovforslaget udtrykt ved „indtil Udgangen af April“. Det er den uelukkkelige Nød fra nu til April, vi maa søge at raade Bod paa, og for at kunne gjøre det maa vi handle hurtigt. Naar den høitærede Minister opfordrede til hurtigt at vedtage dette Forslag, ligger det meget nær at spørge den høitærede Minister, hvorfor han da ikke i Oktober, da vi vare samlede, og da Enhver kunde forudsæ, at der vilde komme Arbejdsløshed, ja, vidste, at der allerede var Arbejdsløshed og Forretningsløshed, stillede nærværende Forslag og overhovedet intet Skridt foretog den Gang; da vilde vi jo have haft bedre Tid til at overveie Enkeltheder, thi det var jo ikke saa paatrængende i Begyndelsen af Oktober, som det er nu i Slutningen af December. Nu ere vi imidlertid i Slutningen af December, og ville vi nu ikke træffe Foranstaltninger, som kunne virke hurtigt, kunne vi ligesaa godt lade det være. Der blev saavel fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds som fra den høitærede Minister gjort gjældende, at det var urigtigt at give Statens Penges ud, uden at Staten fik Noget for dem. I Almindelighed er det Tilfældet, men det ligger saa nær at spørge: Har man ikke ladet Statthæderne udrede mange, mange Millioner, ikke 2 men 90 Millioner mere end fornødent i Løbet af de sidste 10—12 Aar, uden at de have faaet Noget for det, og langt mere, end Staten har haft Brug for? Nu er der Tale om at lade et Par af disse Millioner flyde tilbage til den mest trængende Del af Befolkningen, der gjennem Tolden har udredet meget Væsentligt af de oversflødige Statsindtægter, uden at det er kommen den til Gode. Betragter man Sagen fra det Synspunkt, er det ikke Andet end en billig Tilbagebetaling. Selvfølgelig vil der ved enhver Lov af denne Art indtræde Uoverensstemmelse; det indtræder der allerede ved de første 6 Paragrafer, idet den ene Kommune med sit tilfældige Sogneraad maaske er tilbøielig til at gjøre Noget, medens der i en anden Kommune er mindre Tilbøielighed dertil. Som Følge deraf ville nogle Kommuner og Sogneraad gjøre Brug af de Bemyndigelser, som er givet dem i §§ 1—6, andre ikke, og det vil ikke allevegne rette sig